

SÁTOROS ÜNNEP

2016. október 16.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Jézus nevében legyél elváró hittel, hogy az Úr cselekszik! Mi magunk nem tudnánk, de az Úr megcselekszi a csodákat! Tanuld meg Őt úgy dicsérni, és olyan hálákkal áldozni neki, amik úgy folynak a szívedről, mintha már valóban meglenne az, amit kértél! Ez a hit! Ez a hitnek a hatalmas munkája!

Izrael népe ünnepel. Hatalmas ünnepségekben vannak! Isten *hét szent ünnepet* rendelt el nekik az ószövetségi Írások szerint. Ezeknek különböző rendtartásai vannak, amit Izrael népének be kellett tartania évről évre. Ezek között van három olyan ünnep, amikor minden férfiúnak meg kellett jelennie az Úr templomában, hogy bemutassa az áldozatot az Úr előtt.

Meghagyta nekik, hogy ilyenkor üres kézzel nem lehetett megjelenni az Úr színe előtt. Három ilyen ünnepük van, amit évről évre ünnepelni kellett Jézus idejében is. Maga Jézus is ezeken a napokon fölment a templomba, és Ő is az ünnepek előírása szerint megcselekedte azt.

A kovásztalan kenyerek ünnepe, ami a *páska ünnepnek* az estjéről köszönt be, és tudjuk, hogy ennek már megvan a valósága a mi életünkben, mert a mi húsvéti Bárányunk megáldoztatott, a mi Jézus Krisztusunk valóságot öltött.

A pünkösd napját kellett ünnepelniük, ami a *hetek ünnepe* volt. A páska ünnep után hét hetet kellett számolni, és a következő napon köszöntött be a pünkösd ünnepük.

A sátoros ünnepek, a *szukkót ünnep* volt az, amikor Isten népének össze kellett gyülekeznie. Ezek szent sereglések voltak, az egész népnek össze kellett gyűlnie és ünnepelni az Urat. A sátoros ünnepek indulnak ma este, és tart egy hétig. Meglátjuk, miért? Mert Isten így rendelte az Írásokban.

A *szukká* héber szóból származik, annyit jelent, hogy sátor. Ennek a többes száma a szukkót, ami a sátrak, mint többes szám, és ez lett az ünnepüknek a neve. A sátrakban való lakozásról kapta a nevét ez az ünnep.

A négy evangéliumban találunk utalást, hogy Jézus maga is fölment ezeken az ünnepnapokon a templomba, és ha Jézus maga ezeket ünnepelte, hiszen a törvény alatt jött, akkor meggondolandó, hogy ezek az ünnepek a számunkra is hordoznak-e *üzenetet*?

Tartalmaznak-e számunkra valamit, amire oda kell figyelnünk, hogy Istent jobban megértsük, hogy az Ő *mozdulásait* jobban megragadhassuk, hiszen írva van az Igében, hogy mindazok, amik ott megíratottak, azok a mi tanulságunkra íratottak meg.

Ezekből tanulhatunk, ha nem is törvény szerint ünnepeljük ezeket, de a tanulmányozásukból rengeteget *meríthetünk*, Istennek a szívéből tanulhatunk. Istennek a kívánságáról tanulhatunk,

hogy miként kívánja az embert az Ő színe előtt látni, és hogy miben telik öröme az Úrnak. Ezekre a napokra összehívta az Ő népét, és meghagyta, hogyan kell Őt ünnepelni.

Ebből nagyon sokat meríthetünk. Hogy a sátoros ünnepekről többet megtudjunk, belenézünk most az Írásokba. A János evangélium 7. fejezetében olvassuk azt, hogy közel volt a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

A tanítványok kérdezték Jézust, hogy vajon fölmege-e az ünnepre? Ugyanis Jézust ekkor már üldözték, az életére törtek, mert a farizeusok, a papság, a törvénytudók és az írástudók különböző okokból mindig megbotránkoztak Jézus cselekedetein.

Tartottak attól is, hogy egy napon majd minden népet megszerez magának, féltékenyek voltak rá. Találkozunk ma is olyannal a keresztény körökben, hogy kenyérféltésből üldözik egymást. Jézust meg akarták ölni.

JÁNOS 7,2. 8. 10. 14–15.

2. Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

8. Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be.

Jézus azt válaszolja nekik, hogy nem megyek fel erre az ünnepre, ti csak menjetek, én majd a magam idejében megyek föl erre az ünnepre. Megtudjuk a 10-es versben, hogy:

10. Amint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor Ő is felméne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

Senki nem tudta, hogy felment az ünnepre Jézus az ünnep kezdetén. Újabb betekintés ad a 14. vers.

14. Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala.

Ez egy hétnapos ünnep volt, tehát Jézus fönt van az ünnepen már egy-két napja. A templomba ment, és elkezdett tanítani. Látunk ebben egy *időzítést*, ami a mi életünkön is nagyon fontos. Még az üldöztetések idején sem tarthat minket vissza attól semmi, hogyha ott kell lennünk azon a helyen, akkor ott Isten *oltalmában* vagyunk.

Jézus a maga rendelt idejében bement a templomba, és tanított annak ellenére, hogy az életére törtek. Egy igazán *bátor* Jézusunk van, akit soha semmilyen félelem nem tudott megkísérteni. Mert nem jött még el az Ő rendelt ideje.

15. És csodálkoznak a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az Írásokat, holott nem tanulta?!

A zsidók csodálkoztak, hogy mi módon ismeri Ő az Írásokat, ha nem tanulta. Honnan van benne ez a tudomány? Tanítja az Igét, és soha nem tanulta tőlünk. Jézus bement a templomba és tanította őket. Különböző *példázatokban* előhozta Istennek az *alapigazságait*.

A tanításának lényege a 37-es verstől indul, ahol Jézus felállt az ünnepnek utolsó nagy napján. Ugyanis ez egy hétnapos nagy ünnep volt. Az ünnep utolsó napján Jézus felállt és kiáltott. A mi Jézusunk soha nem félt semmitől. Az üldöztetésektől sem, hogy az életére törtek. És kiáltott, ez volt az üzenete:

JÁNOS 7,37–39.

37. Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék.

Itt vagyok – mondta Jézus. Ha valaki szomjúhozik, itt vagyok, hozzám jöjjön, és igyék! Ennek az ünnepnek egy üzenete.

JÁNOS 7,37–39.

38. Aki hisz énbenem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.

Jézus azt mondta, hogy aki szomjúhozik ebben a világban, az nálam talál igazi, élő vizet majd. Ide jöjjenek azok, akik szomjúhozhatnak, énhozzám, a templomba! Aki hisz énbenem, azoknak is ez a csodálatos élő víz fog folyamokként ömleni az életéből.

Ugyanis az volt a szokás, hogy ennek az ünnepnek az utolsó napján a papoknak meríteni kellett a Siloám tavából vizet, és rá kellett önteni az oltárra. Az oltárra kellett önteni azt a vizet, és Jézus azt mondta, hogy nem az a víz az igazi. Az *élő víz* az igazi, ami nálam van.

Párhuzamot hozott az ünnep kapcsán, itt ez az élő víz, aki szomjúhozik, énhozzám jöjjön! Jézus Krisztus szent Igéje ez. Mi itt vagyunk, mert mindannyian éhezünk és szomjúhozunk az Ő Igéjét és kijelentéseit.

A papi ceremóniának volt ez a része. Vizet meríteni a Siloám tavából, és ráönteni azt az oltárra, mert ez rendelés volt. Ez jelképezte a téli esőket, amelyeknek jönniük kellett a gazdag tavaszi aratáshoz.

Tehát ez egy jelképe volt annak, hogy *bőséges esők* jönnek. Másrészt jelképezte az oltárra való vízöntés a *kései esőket*. Hogy jönnek a Messiás visszajövele előtt kései esők, amik megöntözik ezt a világot.

És ezek a folyamok, mint az élő víznek folyamai, elborítják a földet. Ahogy a folyamok elborítják a tengert, úgy fogja körbevenni Isten dicsősége ebben a kései esőben a földet. Mindezt jelképezte. Ezek tanulságként vannak megírva a számunkra.

A pap szolgálatának ez része volt, hogy jelképezte, hogy jönnek az élő vízfolyamok, amit az oltárra öntenek, és az oltárról ömlik majd az egész világra. Az élő víznek folyamaiként ömlik, és beborítja a földet.

És íme, itt vagyunk. Ez a szolgálatunk része, hogy ezek a dicsőségfolyamok körbevegyék és beborítsák a *kései esőkben*. Jelképezte ezt az ünnep *utolsó napján*. Nem véletlenül Jézus ekkor kiáltott föl és mondta, hogy aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék, mert ezek a folyamok ömleni fognak annak belsejéből, aki bennem hisz.

39. Ezt pedig monda vala a Szellemről, amit az Őbenne hívők vesznek majd: mert még nem adatott a Szent Szellem; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg.

Íme, mi itt vagyunk! Jézus hívői vagyunk! Ezeknek a folyamoknak hatalmas áradással kell kiáradniuk belőlünk, hogy *megöntözzék* ezt a pusztulásra ítélt világot, a szomjazó világot! Egy kiszáradt, elégett, elpusztult világban élünk, és ezeket a *folyamokat* kell kiöntenünk a világra. Ennek az ünnepnek az egyik jelentése ez.

A hetedik hónapban volt ez a sátoros ünnep. A hetedik hónapban gyors egymásutánban három ünnepség köszönt be. A hetedik hónap első napján a *kürtölések ünnepe* volt. Ezt most nemrég ünnepelték Izraelben. Ez a Jom truá (vagy hatteruá) a héber neve. Kürtölések ünnepe. Ünnepelték a kosszarv megfűjásával, hogy Isten talált Izsák feláldozása helyett egy kost. Egy kost adott Ábrahámnak, és nem kellett a saját fiát megölnie. Ez az első ünnep jelentése. A kürtölések ünnepe. Kürtöltek Istennek, hogy Isten talált áldozatot a drága gondviseléséből.

A hetedik hónap 10. napján az *engesztelés ünnepe* volt, a Jom kippur. Az engesztelés ünnepe, hogy a mi engesztelésünk Jézus Krisztus. Isten engesztelő áldozatot talált a világnak, az Izrael népe ezt mint *előkép* ünnepelte, hogy Isten mit fog beteljesíteni a mi Krisztusunkban. A hetedik hónapnak ez volt a második ünnepe.

Gyorsan követték egymást az ünnepek: az első nap, a tizedik nap, és a tizenötödik nap jött a sátoros ünnep. Ez az a *sátoros ünnep*, amit az imént olvastam, hogy Jézus felment, és felolvasta a templomban, kikiáltotta a templomban, hogy a szomjúhozók mind hozzám jöjjenek, és adok nekik *élő vizet*. Élőt! Soha többé meg nem szomjúhozik, aki ebből a vízből iszik, és *ömleni* fognak ezek a folyamok a belsejéből. Ez a sátoros ünnepük, a szukkót.

Nézzük meg, hogy a Szentírás mit tartalmaz ezekre az ünnepnapokra. Isten rendelései. Beleolvassunk egy kicsit az Igébe, Isten szívét ismerjük meg ebből, hogy miért rendelte ezeket az ünnepeket. Isten soha nem rendelt semmit cél nélkül az Ő népe számára. Ezekkel az ünnepekkel megvolt a *célja*, és megvolt az *üzenete*.

Ezt az üzenetet a mai napon is el kell kapnunk, és meg kell értenünk, hogy Isten mit üzen nekünk ezeken az ünnepeken keresztül. Habár ma már ezeket nem kell ünnepelnünk, de *meríthetünk* belőle egy gazdagságot, egy rálátást, hogy Isten ezt miért adta az ószövetségi népének, mit takar, mi a mondandója.

Így fogjuk megnézni a 3Mózes könyvében az Igéket, hogy a sátoros ünnepről mi az Úr rendelkezése. Nem sűrűn olvassuk ezt a fejezetet, mert itt az ünnepeket sorolja, de most ennek a napnak a kapcsán beleolvassunk.

3MÓZES 23,34–36. 39–40.

34. Szólj Izrael fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig.

Hét napig tartó ünnepnap volt a sátorok ünnepe.

35. Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi robotmunkát ne végezzetek.

Össze kellett gyűlnie az egész népnek, minden férfiembernek. Azt jelentette, hogy minden másról vedd le a fókuszodat, a figyelmedet! Mindent tegyél félre, és az *Úrra figyelj!* Az Urat ünnepekd, az Úrra figyelj! Tőle jön minden áldás, Ő minden áldás forrása. Tegyél félre minden mást! Minden robotmunkát tegyetek le, és rá figyelmezzetek! Ez volt a célja az Ő rendelkezésének.

36. Hét napon áldozatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolcadik napon pedig szent gyülekezések legyen, és újra tűzáldozattal áldozatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi robotmunkát ne végezzetek azon.

39. Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, amikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hét napig: az első napon nyugalom napja, és a nyolcadik napon is nyugalom napja legyen.

40. És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgallyakat, és örvendezetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig.

Meg kellett ezt cselekedni a népnek, amit Isten rendelt. Ki kellett menniük, és gyűjteni kellett nekik ezeket a gallyakat. Üzenete van ennek a számunkra. Ugyanis, ha megnézzük, hogy a népnek milyen ágakat kellett összegyűjteni, láthatjuk, hogy minden egyes kis momentumnak *jelentése* van az életünkben, a mai napon is.

A pálma minden egyes ágával Istent dicséri, mintha az ember Istent dicsérné. A citrust, a mirtuszt, és a szomorúfűz ágakat kellett gyűjteniük. A szomorúfűz ágak nagyon fontosak itt. Ezt egy csokorba kellett kötni, és ez a héber nevén a *lulav* (lulav csokrot kellett meglengetni az Úr előtt, ami pálma, citrus, mirtusz és szomorúfűz ágakból állt). Amit meg kellett lengetni a négy égtáj felé, meghajolva Isten előtt. Ez volt a rendelése Istennek.

Hét napon keresztül kellett *örvendezni* ezekkel a szedett faágakkal. Hogy mit mond a Szellem nekünk? A gyönyörű pálmaágak, a mirtusz, meg a citrus mellett miért volt fontos, hogy a szomorúfűzfának az ágából is szakítsanak, és úgy menjenek be az Úr örömébe? Jelentése van ennek.

A szomorúfűz jelképezi, ha olyan dolgok is történtek az életünkben, amin nem szívesen mentünk át, megpróbáltatásaink, nehézségeink voltak, ami könnyekkel párosult. Akkor is menj be a te Urad elé, és hét napig örvendezzél, és dicsérd Őt, és ismerd el, hogy Ő a te Istened, és Ő minden *áldásod forrása*, és akkor is örvendezzél, ha könnyekkel jöttél be az Úr házába. Dicsőséget adunk Istennek! Ez a kijelentése ennek.

Az egyik fontos kijelentése: *Tedd le* a gyászruhád, *tedd le* a könnyeidet, *tedd le* a gondjaidat, *vedd fel* a szomorúfűzfádat! Nem tagadjuk, hogy az megtörtént, de menj be az Urad elé, menj be, és *dicsérd Őt*, és hét napig *örvendezzél* az Úr előtt. Ő méltó egyedül erre, és Övé a dicsőség, ha ezt meg tudod tenni.

Ha le tudod vetni a *múltbeli nehézségeket*, és ne azon gondolkodj, hogy mi volt a múltban, és milyen nehézségek voltak, és milyen visszatartó erők voltak, hogy próbált az ellenség elgáncsolni. Nem érdemes ezen időznöd, hiszen itt vagy, az *Úr megmentett* és átvitt rajta.

Átemelt az Ő jóságával, ezért menj be az Úr elé a szomorúfűzfaágakkal, a mirtusszal, a pálmaágakkal, és dicsérd Őt, és hajolj meg előtte, és ismerd el, hogy az Úr engem *kiszabadított* ezekből a helyzetekből, és ma itt vagyok, és Őt dicsérem. Hét napig örvendek. Ez volt az örömnepüknek az üzenete. Ezekkel az ágakkal.

A *lulav* csokorral kellett Istent magasztalniuk, és Istent dicsérniük, imádniuk kellett az Urat, minden bánatuk ellenére. Ha öröm érte őket, ha bánat érte őket, Isten előtt örvendezniük kellett hét napon keresztül. Ez azért mutatja, hogy Isten szereti, ha az Ő *népe örvendezik*, és az Ő népe örömben van.

Ez az ünnepből fakadó tanulság, hogy Isten mennyire szerette, amikor az Ő népe örvendezésben van, és örömben volt. *Tett* is érte, hogy mi ebben az örömben lehessünk a mai napon, és ne a gondjainkra figyelmezzünk.

Ha a gondjainkat forgatjuk állandó jelleggel, attól nem lesz semmi jobb. Nem fognak megoldódni. Ha az Úrra kezdünk *fókuszálni*, és az Úrra kezdünk figyelni, és az Úr örömébe megtanulunk bemenni a bánatunk ellenére, akkor fog *felszabadulni a hitünk*. Akkor fognak jönni azok a *megoldások*, amit annyira vágyunk, hogy meglássunk. Ámen.

Tanulság az ünnep, nagyon fontos tanulsága. 5Mózes könyvében egy kicsit másképp bontja ki, ezért szeretném, ha csak egy percre is, de odalapoznánk. Ugyanígy végigsorolja az ünnepeket, de egy kicsit másként tárja elének ennek az ünnepnek az útmutatását.

5MÓZES 16,12–17.

12. És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Egyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendeléseket.

Egy visszaemlékezés volt, hogy *honnan hozott ki* az Úr engem. Az egyiptomi rabszolgaságból hozott ki engem, és bevitt engem a tejjel és mézzel folyó Kánaán földjére. Ezért ünnepeld Őt! Az volt az ünnep jelentése, emlékezzél meg a régiokról, hogy honnan hozott ki az Úr téged.

Amikor *visszaemlékezünk* a múltra, akkor mindig ilyen megvilágításban szabad tenni, hogy íme, az Úr *miket cselekedett*. Milyen hatalmas szabadítással szabadított meg engem! Kihozott engem a sötétségből, és átvitt az Ő csodálatos világosságának királyságába. Az Ő szerelmes Fiaának az országába. Isten azt akarta, hogy emlékezzenek meg erről, hogy Egyiptom földjén szolgák voltak, és sátorok ünnepe legyen ez hét napig.

5MÓZES 16,12–17.

13. A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és sajtódról.

Egyben az aratás ünnepe, a *bőség ünnepe*, hogy micsoda bőséget adott nekem az Úr. Ünnepelj engem – mondja az Úr – az aratások idején! Visszaemlékezni a múltra, hogy honnan hozott ki az Úr, nem kesergések, hogy milyen nyomor volt a pusztaságban. A pusztaságban volt nyomor is. Volt, hogy nem volt inniük, volt, hogy nem volt mit enniük.

Az Úr mindig rendelt nekik *ellátást*. A kősziklából vizet rendelt nekik, fűrjeket hozott nekik, mannat hozott nekik. Az Úr soha nem hagyta el őket. A ruha rajtuk velük nőtt. Negyven évig nem kopott el a saru a lábukról.

Természetfeletti módon hozta ki Isten a negyven év vándorlásból ezt a generációt, a Jézus nevében, és azt mondta az Úr, hogy emlékezzél erre! Ne a nyomorra emlékezz, ami a pusztaságban volt, hanem emlékezz arra, hogy az Úr honnan hozott ki! Ez *felhajtóerővel* rendelkezik, ez felemeli az embert, amikor arra gondolunk, hogy az Úr jósága abban a mélységben sem hagyott el, hanem onnan is kihozott engem.

Az Úr, amit rendel, az nekünk mind jó, és épít minket. *Építő* hatással van. Az Úr azt kérte tőlük, emlékezzenek erre. Emlékezzetek erre! Amikor begyűjtöd a termést a szérűn, akkor örömmel gyere be a sátoros ünnepekre, és örvendezz a te ünnepeden!

14. És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, akik belül vannak a te kapuidon.

Mindenki örvendezzen! Mindenki, aki árva, aki özvegy, azok is átmentek egy-két dolgon. Volt gyász az életükben. Vagy így, vagy úgy, *örvendezzenek*, azt mondja az Úr. Ennek az ünnepnek a jelentése, és tartalma a számunkra.

15. Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeidnek minden munkájában; azért örvendezz igen!

Elrendelte az Úr, hogy igenis azt lásd, hogy *megáldalak* téged a kezed minden munkájában, én bőséget adok neked. Elfelejtheted az éhséget, a bűnt, a bánatot, gyere be a sátramba és örvendezz! Az Úr rendelése mutatja, hogy az Ő *öröme nélkül* nem vagyunk képesek bemenni ezekre a *bőséges helyekre*. Nem tudunk.

Ha azon sopánkodunk mindig, hogy mink nincsen, és mi az, amit eltolvajkodtak tőlünk, akkor nem fogunk tudni bemenni az Úrnak ebbe a bőségébe, ahova szeretne minket bevinni. Csak az öröm és *örvendezések* által tudunk bemenni.

Nagy tanulsága ennek az ünnepnek. Nagy tanulsága. Hét napig ünnepeld ezt a gyönyörű örömet az Úrban! *Megáld* téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezeidnek minden munkájában; azért *örvendezz* igen!

5MÓZES 16,12–17.

16. Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt!

Ez a három ünnep, az Úr rendelte. Minden évben jelenjen meg minden férfiú a színe előtt! Kötelező rendtartás volt ez. De *üres kézzel* senki se jelenjen meg az Úr előtt! Nagy tanulság. Avval, hogy adsz valamit az Úrnak, *elismered*, hogy mindened Tőle van. A Te kezedből vettem, Uram, és neked adom vissza. Ez egy *hálaáldozat* az Úrnak. Ez egy *magasztalás* az Úrnak, amikor tudunk neki adni.

Az Úr elrendelte, hogy üres kézzel senki ne jöjjön. Ha nincs más, egy gombot tegyél le az Úr előtt. Vagy egy legapróbb valami *gesztust*, de hoztál valamit az Úr elé. Az Úr rendelte az Ószövetségben, hogy üres kézzel senki ne jelenjen meg, mert mindenkihez voltam olyan jó, hogy tud valamit adni nekem. Ámen. Nagy tanulság az Úrban. Dicsőséget adunk Istennek.

Erről szól, mutasd meg, hogy az Úr milyen jó volt hozzád! Üres kézzel ne jelenjél meg előttem! Egyetlen ember sem, mondja az Úr. Mert az engem magasztal, amikor tudnak nekem adni – mondja az Úr. Az engem magasztal. Az én *jóságomról* beszél. Az én *bőségemről* beszél. Mind benne van ebben az ünnepben.

17. Mindenki az Ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ád néked.

Látod, nem várja az Úr, hogy többet hozzál! A *képességed szerint*, amiből tudsz adni, abból szánd oda az Úrnak! Nagy örömmel, nagy hálaadásokkal, örvendezésekkel gyere az Úr elé, és azt, amit te tudsz adni, azt *tedd oda az Úrnak*, hálás szívvel! Hálás szívvel tedd oda az Úrnak! A saját képességed szerint adj, a te Istenednek áldása szerint, amit az Úr adott neked, abból adj az Úrnak! – mondja ezt az Ige, a Jézus nevében.

Tovább megyünk. Sátorokban kellett lakozni, örvendezni kellett, ajándékot kellett hozni az Úrnak, vissza kellett tekinteni, hogy honnan hozott ki minket, hova vitt be minket, és magasztalni, dicsérni az Urat, és minden bú és bánat, és könny és nyomorúság ellenére örvendezni kellett az Úrban, hét napig. Ez a sátoros ünnepük.

Az Úr *gondoskodásáról* szól ez az ünnep, amit nekünk ez jelent. Az Úr gondoskodik rólunk mindenkor, a nehéz időkben is. Nem hagyja, hogy a pusztaságban éhen haljunk. Nem hagyja, hogy a ruha leszakadjon rólunk. Nem hagyja, hogy éhen haljunk. Nem hagyja, hogy szomjúságban legyünk.

Gondoskodik az Ő népéről, hogy be tudjon menni örvendezésekkel és hálaadásokkal az Úr sátorába. A Jézus nevében! Az Úr jóságát kell benne látni, ahogy a Jakab levele írja:

JAKAB 1,17.

17. Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.

Ismerd el, hogy Tőle van *minden jó*, az Úrtól száll alá! Felülről való, onnan jön. Ezeknek az ünnepeknek ez a tartalma. Ismerd el, hogy mindezt a jót Ő tette veled, és vigyél neki *hálaáldozatokat*, és örömmel járulj az Úr elé! Örömmel, hogy az Úr dicsőséget vehessen magának abból, hogy te örvendezel, minden nyomorúság ellenére.

Mond ez nekünk valamit a sok szorongattatás között, amiben vagyunk? Igenis azzal, hogy mi ezt az örvendezést magunkra öltjük, az Úr *jóságáról* teszünk bizonyosságot. Hogy az Úr milyen jó volt velem, hogy az Úr megtartott, hogy az Úr *átsegített* a nehézségeken. Az Úr ott volt velem a legmélyebb pillanatokban is, és most itt vagyok.

Tudok örvendezni, tudok hálákat adni. Óriási ünnep ez! Az Úr szíve szerint való ünnep. A világosságok Atyjától száll alá minden jó az életünkben. *Ismerd el*, örvendezz a te Uradban, a te Istenedben szüntelen! Hálákat adjál, és ismerd el, hogy minden áldás *Tőle van* az életeden!

Nem igaz, hogy azt mondják néha, hogy ó, micsoda szerencsés fickó, hogy mennyi áldás van az életében, micsoda gazdagságra tett szert, és hogy ha igaz úton szerezte, akkor az csak az Úr lehetett! Lehet a világban másként is meggazdagodni, azt senkinek nem kívánom, mert annak mind megvan a börtje is. De aki az igazság útján jár és gazdaggá lesz, az az Úr jóságáról tesz bizonyosságot. Mindezt az *Úr adta* nekem, elmondhatod.

Nem úgy van, hogy szerencsém volt. Az Úr volt az, az Úr jósága volt, az Úr kegyelme volt az, az Úr gondviselése volt az. Azért bemegyek az Ő sátorába, és *hálákat adok* neki, és örvendezek. Az örvendezések örömnépe hét napig tart, és ma kezdődik az ünnep, a szukkót ünnepe. Visszamegyünk a 3Mózes könyvébe. Még egy tanulsága lesz ennek az ünnepnek.

3MÓZES 23,40–43.

40. És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgallyakat, és örvendezetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig.

Miután ezeket a gallyakat összefogták, bementek az Úr elé *örvendezni*. Örvendeztetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig!

41. Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt.

Isten elrendelte, hogy nemcsak egy ideig való szertartás és rendtartás ez. Ez a rendelésem örökkévaló, hogy az én népem örvendezhessen. *Örökkévaló* rendtartás legyen az *aratásnak* az ünnepe!

42. Sátorokban lakjatok hét napig, minden bennszülött sátorban lakjék Izraelben.

Ezek csak ideiglenes kis sátrak voltak, a sáturnak a tetejét ezekkel a gallyakkal kellett telerakni. Hét napra való hajlék volt csak, és utána ezekből a sátrakból kiköltöztek.

43. Hogy megtudják a ti nemzetségeitek, hogy sátorokban lakattam Izrael fiait, mikor kihoztam őket Egyiptom földjéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

Ilyen helyeken laktatok, átmeneti szállásokban. Sátrakban laktatok. Visszaemlékeztetek! Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Így szólt Mózes Izrael fiainak az ünnep felől, amit rendelt az Úr. Ideiglenes kis sátrakat kellett építeniük erre az időre, hét napra. Abban kellett lakni. Ki kellett költözni a kényelemből, ki kellett költözni a „luxuspalotákból”, ahol laktak.

Menjete vissza, és ne feledkezzenek el róla, *honnan hozott ki* benneteket az Úr! Sokszor elfelejtjük, nagyon gyorsan elfelejtjük, hogy milyen nehézségekből, milyen bajokból mentett ki minket az Úr. Mekkora jókat cselekedett velünk. Mondja az Úr, hogy nem, hanem évente emlékezzetek, mit tettem veletek, honnan hoztalak ki benneteket! A drága Úr Jézus Krisztus személyében. Ez az öröm annyira fontos, és az *elismerése*, hogy az Úr mit tett veled.

Ugyanis, miközben sorolod az Úr múltban tett *jóságát*, közben a *hited fel fog buzdulni*, hogy abból a bajból, amiben most vagy, abból is ki fog hozni és felemel. Jövőre már ez is egy bizonyosság lesz, hogy ebből a helyzetből is kimentett az Úr engem. Sorolhatod, és tovább folytathatod az Úr jóságának a felsorolását az életeden. A bizonyosságaid fognak növekedni az által, ha most szorongatásban vagy. Erről szól ez az ünnep.

Ha ezt az örömet nem vesszük kötelező érvényűnek magunkra nézve, arról szól a következő Ige. Egy nagyon súlyos vers ez, de elolvasom nektek. Tudjuk azt, hogy mi már *megváltást kaptunk* a törvény átka alól, de hogy mégis belelássunk, hogy az Úr mit mond itt.

5MÓZES 28,47–48.

47. Amiatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te istenedet örömmel és jó szívvel, mindennel bővölködvén:

48. Szolgálod majd a te ellenségeidet, akiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szükiben; és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged.

Nem tudtál örvendezni a jóságban, amit megmutattam neked? Az én jóságomban? Honnan szabadítottalak ki? Milyen mélységekből hoztalak ki? Egyszülött Fiamat adtam neked, és te nem tudtad ezt úgy megragadni, ahogy az méltó lenne?

Mivel ezt nem tekintetted, szolgálni fogod az ellenségeket. Szolgálni fogod a betegséget, szolgálni fogod a fájdalmakat, szolgálni fogod a nincstelenséget, mert nem tudtál örvendezni. Nagyon nagy kijelentés van ebben. *Az Úr öröme* ennyire kötelező a számunkra. Az Úr örömeiben lenni, az Úr örömeiben, egyszerűen fel kell *gerjeszteni* a szívünkön, hiszen a Szellemnek az egyik lényegi valója.

Isten Szelleme bennünk, a Szellem öröme, a Szellemnek az élete, a Szellem szeretete. Megigazultság, békesség, öröm, ez *Isten országa* bennünk. Ezt az örömet kötelesek vagyunk megélni és felgerjeszteni minden napon, és Őt ünnepelni a nehézségek közepette is. A Jézus nevében!

Nagy igazság ez, ugyanis nem akarunk szolgálni az ellenségnek a bánatban, a depresszióban, a keserűségben, az elnyomásban. *Az Úrnak* akarunk szolgálni! Ez az egyik ünnep, ez az Úr szolgálata, az Úr örömeiben való öröme. A Jézus nevében! Ámen.

Az egyik zsoltár, amit az ünnep során kellett énekelniük, miközben körbejárták az oltárt, pontosan leírja, hogy mit énekeltek az Úrnak. A 118-as zsoltár ez. Micsoda öröm van ebben a zsoltárban! Fel fogom olvasni nektek, mert ehhez az ünnephez kapcsolódik. A 118-as zsoltár *örömujjongásai* ennek az ünnepnek a kapcsán születtek. Az Úr adta erre az ünnepre.

ZSOLTÁROK 118,1–17. 24–25. 27–28.

1. Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert az Ő kegyelme örökkévaló!

Miért adunk hálát az Úrnak? Mert az Ő *jósága* felettünk örökkévaló, megmutatja minden helyzetben az Ő jóságát. Bízzál benne, megmutatja! Nem hagyja a szolgálait afölött megkísérteni, amit elviselhetnének. Ő jó.

ZSOLTÁROK 118,1–17. 24–25. 27–28.

2. Mondja hát Izrael, hogy az Ő kegyelme örökkévaló!

A szájukba adta Isten. Mit mondjon Izrael? Mondja hát Izrael, hogy az *Ő kegyelme örökkévaló!* Dicsérjenek engem! Mondja az egész Izrael, hogy az én kegyelmem örökkévaló kegyelem. Senki ki nem ragadhat ebből minket.

3. Mondja hát az Áron háza, hogy az Ő kegyelme örökkévaló!

Isten azt mondta, ha ünnepeltek engem, akkor ez legyen a szátokban. Az Ő kegyelme örökkévaló! Át kell menned nehéz helyeken? Üldöz az ellenség? *Jelentsd ki:* az Ő kegyelme örökkévaló az életemben, és az Ő kegyelme *szabadít meg* engem minden bajból, és magasztald az Ő kegyelmét!

4. Mondják hát, akik félik az Urat, hogy az Ő kegyelme örökkévaló!

Az Ő kegyelmét kellett dicsérni, az Ő kegyelme örökkévaló!

5. Szükségemben segítségül hívtam az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem az Úr.

Mit tett az Úr? Meghallgatott engem. Ez mindannyiunkkal így van, hogyha te felkiáltasz az Úrhoz, Ő meghallgat téged. Az Úr fülei a könnyörgéseinken vannak. Szemei az igazakon és a fülei a mi könnyörgéseinken. Egyetlen gyermekétől sem fordul el az Úr, ha felkiáltunk Hozzá. És így írja: *Szükségemben segítségül hívtam az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem az Úr.*

Nem hagyta, hogy szorongatásban legyek. Lásd magad, ha szorongatásban vagy, hogy az Úr *kiterjeszti a lépteidet* alattad, tágas térre helyez téged. Lásd magad! Látnod kell, mert amíg nem látod, addig nem tudsz járni benne. *Tágas térre* helyez az Úr téged minden szorongatásból, azt mondja, hogy íme, itt vagyok, és tágas térre tesz téged.

6. Velem van az Úr, nem félek; ember mit árthat nékem?

Velem van az Úr, nem félek – a zsoltáros dicsekszik. Megtanította az Úr őket erre az örömnepén. Ki az én ellenségem? Csak ember. De az Úr velem van, ember mit árthat nekem. Naponta jelentsd ki! A főnököd van ellened? A szomszédod? Családi nehézségek? Csak ember! Egyiptom csak ember, az ő ereje csak embertől van. Neked pedig *Istentől van a segítséged.*

Velem van az Úr, ezért nem félek. Ez a *félelem* az egyik legveszélyesebb dolog. Ha megengedjük, hogy a félelem megkísértsen, és hagyjuk, hogy megragadja az életünket, akkor már megszerzett az ellenség.

Mert ha félünk, akkor már megcselekedte velünk, ugyanis elhittük, hogy az ellenség ereje nagyobb, mint Istené. Semmitől nem félünk! Jelentsük ki, hogy mi nem félünk! Semmitől nem félek! Az Úr van velem. *Nem félek – ez alapszabály.* Nem félek az ellenség ijesztéseitől, az ellenségnek a rettentésétől. Nem félek.

7. Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre.

Velem van az Úr az én segítőim között – mondja a 7-es vers. Vannak jobbról-balról földi segítőim is, de velem van az Úr, és az Ő segítsége mindenek felett való. Soha ne gondold azt, hogy majd ember fog kimenteni a bajból! Akármilyen segítség, akárhonnan jön, az Úr küldte azt. Velem van az Úr – azt mondja a zsoltáros.

Velem van az Úr, nem félek, a segítőim között velem van az Úr. Az Urat soha ne hagyj el, soha ne engedj a szemed elől! Várjuk a segítséget jobbról meg balról, de aki téged igazán

kiment a bajból, az az *Úr*. Ha a szemedet rá tudod így szegezni, a dicséreteidet és az örömet, akkor ez olyan, mint egy erős vonzóerő.

A *hited vonzását* fogja hozni, és jön a segítség az Úrtól, aki azt elkészítette. Csak az örömben fogod tudni átvenni azt. Ez az örömnépe *felgerjeszti* a hitedet, és a hited fogja *bevonzani*, mint egy hatalmas mágnes azt a *megoldást*, amit Isten elkészített abban a helyzetben. Ezért mondja, hogy *velem van az Úr az én segítőim közt*.

Tehát jók a segítők, és nagyon sok hálát adunk Istennek, amikor valakinek tényleg a szívére kerül, hogy neked segítségedre siethessen. Látja, hogy bajban vagy, és segít. De tudd meg, hogy a segítőid között az *Úr cselekedte* azt! Velem van az Úr – mondja. Hatalmas kijelentések vannak ezekben az Igékben itt.

ZSOLTÁROK 118,1–17. 24–25. 27–28.

8. Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni.

Írd föl magadnak! Semmiképpen nem arra törekszünk, hogy most olyan kapcsolatokat építsünk ki, hogy majd általa innen vagy onnan segítség jön nekünk. Nem! Csalódni fogsz. Az emberben mindig csalódni fogsz.

Mert az ember csak emberből van, és Isten az, aki kirendelte neked, hogy én vagyok a te segítséged, én vagyok a te oltalmazód, én vagyok a te menedéked, *tőlem jön az a segítség*, amit vársz. Ezért mondja, hogy jobb az Úrban bízni, akiben soha *nem fogsz csalódni*, mint emberekben reménykedni.

9. Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni.

Jobb az *Úrban bízni* – megismétli. Ezt az örömnépen kellett énekelni, hogy lelkem, bízzál az Úrban! Lelkem, örvendezzél az Úrban! A főembereknél is jobb az Úrban bízni. Ha a miniszterelnököt is ismered, akkor is jobb, hogy az Úrban bízzál.

A főemberek fölött is az egy Istenben bízzál! Ő a te segítséged! Ő soha nem fog elhagyni téged! Tegyel félre minden megtévesztést, ha az ellenség azt mondja, hogy így vagy úgy. Nem, én az Úrban bízom! Az Úrban bízom, én nem félek.

10. Körülvettek engem mind a nemzetek, de az Úr nevében elvesztém őket.

Nézd meg, hogy Dávidnak mennyi mindenen kellett keresztülmennie. Nemzetek jöttek ellene, a saját fia ellenségként fordult ellene és az életére tört, Saul az életére tört. Körülvettek engem a nemzetek, el akart nyelni az ellenség, de az Úr nevében elvesztettem őket. A Jézus nevében. Te tudod, hogy a *Jézus nevében* micsoda elvesztése van az ellenségnek? Minden ellenségnek térdet kell hajtani, minden ellenség elbukik a Jézus nevében.

Ismered-e ezt a nevet? Az *Úr* nevében elveszttem az ellenségeimet – jelentsd ki minden reggel! Az *Úr* nevében elveszttem minden ellenségem! *Elbukik minden ellenségem a mai napon, Jézus nevében!* És máris megtisztul körülöttesz a szellemi légkör, amik aznapra ki lettek készítve az ellenségtől, megsemmisültek, az *Úr* nevében legyőztem őket.

11. Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket.

Megismétli, hogy az *Úr* nevében elvesztettem minden ellenségemet.

12. Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint égő bozót, mert az Úr nevében elvesztém őket.

Dávid *ismerte* az *Úr* nevét, és azt akarta Izrael Istene, hogy ismerje meg az *Ő* népe, hogyha *Ő*benne örvendeznek, az *Ő* neve mily hatalmasakat cselekszik.

ZSOLTÁROK 118,1–17. 24–25. 27–28.

13. Igen taszítottál engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem.

Így *magasztalja* tovább az Urat, és magasztalja, magasztalja ez a zsoltár. A 17-es versig érdemes elolvasni, ahol kijelenti ennek az ünnepnek a lényegét.

14. Erősségem és énekem az Úr, és Ő lett az én üdvösségem.

15. Vigasságnak és üdvösségnek szava van az igazak sátraiban: Az Úrnak jobbjá hatalmasan cselekedett!

Látod, ahol az igazak összegyülekeztek, vigasságnak, és üdvösségnek szava van, szabadulás szava van! Vigasság van, örvendezés van. Az Úrnak jobbjá hatalmasan cselekedett. Bizonyosságok vannak az Úr sátorában, bizonyosságok.

Te kijöttél nehéz helyekről, és most örvendezel, és íme, itt vagyok, és elmondhatod, hogy *hatalmasan cselekedett* az Úr jobbjá az életedben! Az Úr jobbjá cselekedte azt. Dicsekszik a zsoltáros, hogy az Úr jobbjá cselekedte azt. Az Úr jobbjá cselekedte azt! Az igazak sátraiban felmagasztaltatik az Úr jobbjá. A Jézus neve cselekedte. Az Úr jobbjá hatalmasan cselekedett.

16. Az Úrnak jobb keze felmagasztaltatott; az Úrnak jobb keze hatalmasan cselekedett!

És így folytatja: Ezért nem halok meg.

17. Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit!

Fenyeged a halál? Adtak diagnózist? Azt mondták, nem tudnak segíteni? Emeld fel a kezed, és jelentsd ki, hogy az Úrnak jobbjá hatalmasakat cselekszik, ezért nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! Ott a képébe az ellenségnek jelentsd ki! Ámen. Ez ennek az ünnepnek a lényege, hogy jelentsd ki, hogy mit cselekszik az Úr.

Nem halok meg, hanem élek. És miért élek? Csak azért, hogy tengjen tovább az életem? Nem! Az Úrnak *hatalmas dolgait* fogom cselekedni, hogy dicsérjem az Urat, az Ő hatalmas dolgait fogom hirdetni. Hirdetem az Ő cselekedeteit. Azért élek, hogy az Ő neve tovább *magasztaltassék* az életemben. Ez a 17-es vers.

Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! Az Úr ezért *küldött ki* minket a világba, hogy *hirdessük* az Ő nevét minden teremtségeknek. Nem a halál dicsóít Téged. Nem a sír, és a pokol dicsóít Téged. Ragadd meg, amikor ilyen helyzetben vagy.

Uram, miért akarok életben maradni? Azért, hogy Téged magasztaljalak, Téged dicsérjelek, a Jézus nevében. Így fogadást kötsz az Úr előtt, az Úrnak *szüksége van ránk* itt a földön, a Jézus nevében. A drága Jézus Igéjét olvasom nektek.

24. Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!

Látod ezt? Szoktuk énekelni ezt a dalt. Melyik nap? Ez öröm sátrak ünnepe. Azt rendelte az Úr, hogy te örvendezz, menj be az Úr sátorába, az igazak sátorába, és örvendezésekben legyél. Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, az örömnappal, hogy örvendezél, örvendezésekben legyél.

Depresszióban legyünk? Nem, ne add meg ezt az örömet az ellenségnek! Sorolod, hogy miket tett? Ki kíváncsi rá? Elég baj, hogy megtette, lapozz el, *menj tovább*, örvendezz az Úrban. Az Úrnak adj dicsőséget!

Ez az a nap – jelentsd ki! Ma reggel fölkeltem, és *ez az a nap*, amit az Úr rendelt, hogy az Ő *örömeire legyek*, hogy az Ő nevét hirdessem, hogy az Ő nevét magasztaljam. Bármilyen körülmények között is Őt fogom dicsérni és magasztalni és örvendezni. Ez a sátoros ünnep.

Menj be, és minden könny, minden bánat ellenére Őt dicsérd és magasztald! Lengesd azt a szomorúfűzfa ágat, hogy ugyan ezen végig kellett mennem, de én akkor is az Urat magasztalom, és az Urat dicsérem, és ez az a nap, amit az Úr rendelt az életemben, és vigadok ezen! Halleluja! Hadd lássa meg a világ, hogy ilyen *hatalmas szabadulást* szerzett az én Istenem!

Milyen hatalmas szabadulást szerzett az én Istenem! *Hirdesd az Ő nevét!* Hadd tudja meg a világ, hogy milyen hatalmas Istened van, erről szól az az ünnep. Van-e mondandója a számunkra ma? Van. Tanulhatunk belőle. Ki kell jelentenünk: ez az a nap. Ha kijelented, hogy ez az a mai nap, ezt rendelte az Úr az én számomra a mai napon, hogy Ő felmagasztaltasson, akkor nézd meg, mi történik!

ZSOLTÁROK 118,1–17. 24–25. 27–28.

25. Oh Uram, most segíts; oh Uram, most küldjél gyarapodást!

Ott lesz a segítség. Ahogy magasztalod Őt, ott van a segítség. Ott van a gyarapodás. A most, a jelenlét, a most megcselekedte azt. Isten az Úr, és Ő világosít meg engem.

27. Isten az Úr és Ő világosít meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához.

Menj az Úr elé *ajándékokkal*. Amit elszántál a szívedben, azt sehova máshova ne tedd, azt kötelekkel *kösd oda*. Az Úrnak legyen abból dicsősége. Oda kell kötni ezeket az áldozatokat, mert hoz majd ötleteket az ellenség, hogy inkább erre kellene, inkább arra kellene.

Nem, először az Úrnak a fogadásaimat megtartom. Kötelekkel kötöm oda az *adományt* az oltár szarvához. Legyél kitartó! Legyél kitartó a hitedben! Amit elszántál, odaszántál, a fogadásaidat tartsd meg az Úrnak! Tartsd meg az Úrnak!

28. Istenem vagy Te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged.

Látod, hogy tele van a szíve a zsoltárosnak *magasztalásokkal*? Hálát adok néked, mert jó vagy, mert a kegyelmed örökkévaló – ezzel zárul a zsoltár. Naponta elmondhatod, hogy te magasztalod Őt, dicséred Őt, dicsekszel az Ő kegyelmével, hogy az örökkévaló. Gyönyörű ez az ünnep. Ez az az ünnep, ami *még nem teljesedett be*.

Beteljesedett a pászka ünnep, beteljesedett a pünkösöd, mert kiárasztatott a Szent Szellem. Ez a harmadik főünnep, ahol meg kellett jelennie a nép teljességének, ez még nem teljesedett be. Mit gondoltok, melyik ünnep lesz ez?

Ez a *hétnapos ünnep* mire hasonlít nagyon? Hét napig örvendezni az Ő színe előtt. Amikor *hét évig* leszünk fent a mennyben az Úr asztalánál és Őt dicsérjük, magasztaljuk, és az Ő jóságáról emlékezünk. Az *elragadtatásunk* pillanatától hét évig leszünk fent a mennyben. Ez az az örömünnep, aminek az előképe ez a sátoros ünnep.

És aztán, amikor visszajövünk, a legnagyobb megdöbbenésemre olvastam az Igében, hogy az *ezer év* során is ünnepelni fogják ezt az ünnepet, a *sátoros ünnepet*. Képzeljétek el! Ezt még elolvasom nektek. Az Ésaías könyvében rengeteg helyen utal az Ige arra, hogy a sátoros ünnep milyen örömben van.

ÉSAIÁS 32,18.

18. Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.

Ezek a sátrak, ahova bemész örvendezni, ott gondtalan nyugalom van, ott békesség van, ott öröm van, ott megnyugvás van. Ebbe a *békességbe* kívánja az Úr, hogy bemenjünk. Kívánja az Úr szíve, megfizette érte az árat, hogy oda bemenjünk.

ÉSAIÁS 35,10.

10. Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejükön, vigasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.

Képzeld el! Szoktál-e ujjongani? Lehet, hogy az elveszett kollégáid között nem feltétlenül kell ebbe kezdened, mert azt hiszik, hogy valami gond van veled, de otthon, amikor az Úr színe előtt vagy, miért ne táncolhatnál és ujjonghatnál? Gyakorold ezt! *Ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm van fejükön.* Senki el nem lopja, örökös öröm.

Ez az igevers tele van örömmel. *Vigasságot* és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj. Kész vége, nincs többé. Miközben nézed, nem látod többé. Ez Istennek a munkája az életedben. Miközben nézed a gonoszt, nem látod többé. Eltűnik fájdalom és sóhaj az életedből. Tudod-e *ünnepelni* Őt? Ez a kérdés.

Ha igen, be tudsz menni abba az örömbébe, hogy többé nem látod a fájdalmat, és nem látod a sóhaját, és nem látod a gyászt, és nem látod a könnyeket, mert nincs többé. Vagy az örömben vagy, vagy a gyászban vagy. A kettőben együtt nem lehetsz. Válaszd az *Úr örömét!* Erről szól ez az ünnep. Örvendezzel benne!

Nehémiás könyve egy csoda jó könyv olyan szempontból, hogy Isten népe ünnepli azt, hogy visszatértek a törvényhez, hogy visszamehettek Jeruzsálembe, hogy felépíthették a falakat, hogy a nép újra éhes és hallgatják Isten Igéjét. És ott írja a 8. fejezetben, hogy rátalálnak a törvény könyvében erre az ünnepre, amit Józsué ideje óta nem ünnepeltek. Képzeld el, amikor megtalálja a nép azt a helyet, ahol lehet örvendezni az Úrban!

Hosszú-hosszú évszázadokig, ezer évekig nem ünnevelték a sátoros ünnepet, és egyszer csak rátalálnak a könyvben, hogy az Úr rendelt egy ilyen ünnepet a számomra, hogy én örvendezzek, hogy én vígságban legyek, hét napig való örömben legyek, hogy örökös öröm legyen az én fejemen, hogy ne búsulásokban legyek, ne gyászban legyek, hanem örömben.

Olvassuk el, mert valami nagy örömet hordoz. Ez a Nehémiás könyve egy rövid, de csodálatos könyv.

NEHÉMIÁS 8,15. 17.

15. És hogy nekik tudatniuk kell és ki kell hirdettetniük minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtusz és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok levelekből sátrakat, amint meg van írva.

Itt találtak rá, Nehémiás könyvében. Józsué óta nem ünnevelték ezt, írja a 17-es vers.

17. Csinála pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogságból, leveles sátrakat, és lakának a leveles sátrakban; mert nem cselekedtek vala így Józsuénak, a Nún fiának idejétől fogva Izrael fiai mindaddig a napig, és lőn felette igen nagy örömük.

Ugyanis a fogságból jöttek haza, a babilóniai fogságból, ott nem tudtak ünnepelni. De túl vannak ezen a fogságon, túl vannak a nehézségeken, és rátalálnak a törvényben, az Úr örömében kell lenni! Az Úr elrendelte ezt az ünnepet nekünk.

Ez mondd együtt velem: És lőn felette igen nagy örömük! A nép elkezdett örvendezni. Rátalált, ez az Úr akarata az életemben, lejárt a fogság ideje, lejárt a bűbánat ideje, az Úr megadta, hogy felépíthetem a sátrakat, felépíthetem a várfalakat, felépült a ház, most örvendeztetek. És felette ilyen nagy öröme nem volt a népnek Józsué ideje óta.

És az Úr egy ilyen örömet rendelt el a számunkra, hogy a mi életünk az *Ő örömében* legyen, és ne bánatban és ne búsulásban, és nem mély depresszióban, a Jézus nevében! Nagy ár fizettetett ezért, hogy mi örvendezni tudjunk. Ez az egy ünnep, ami még nem telt be az újszövetségünkben.

Egy nagy öröm lesz majd fent a mennyben, *hét évig tartó öröm*, amikor ülünk az Úr asztalánál, és az összes kérdésünkre *választ kapunk*, amit most még nem látunk, hogy ez miért történt, meg az miért történt. Most engedd el ezeket, hogy az a dolog miért úgy van, hogy engedhette meg az Úr, és így tovább. Engedd el ezeket! Ott fogsz ülni az Úr asztalánál hét évig tartó örömben.

Az összes kérdésedre választ fogsz kapni ebben az örömnünnepben, ami hét évig tart majd. Mire ez a konzultáció letelik, az Úr azt mondja, hogy no, jól van, most már eleget kérdeztétek, eleget ettél és ittál, akkor visszajövünk az armageddoni csatára. Hét évig tartó örömünk lesz az Úr asztalánál.

Lesz egy ilyen idő, amikor az Úr színe előtt, az Úr asztalánál minden kérdésedre választ fogsz kapni, és fogsz tudni örvendezni az Úrban és az *Ő jóságában* odafent a mennyben. Ez a *hét éves öröm* el van nekünk rendelve a mennyben. Az elragadtatásunkat követő hét évben itt szörnyű *megpróbáltatások* lesznek a földön, ahogy a Biblia írja.

A Jelenések könyvében olvasod, és az Ószövetségben is olvassuk ezt a hatalmas megmérettetést, ami lesz a földön. Ugyanis Isten megengedi, hogy Izrael összes ellensége egybegyülekezzen, és valóban el akarják pusztítani Izraelt. Egyetlen okból *gyűlölik* – megmondom neked –, mert Isten *őt választotta* ki. *Ő* a választott nép.

És a sátán előbb gyűlölte Istent, minthogy az ember a földre jött volna, és azért gyűlöli Isten választottait. Erről szól az egész, nem azért, mert valami rosszat tett volna szegény Izrael, hanem Isten választott népe, és ezért gyűlöli a sátán, és el akarja pusztítani, hogy *Isten szívébe* újabb és újabb *tört döfjön*, de ez nem megy.

Ez nem lehetséges, csak az ördög olyan ostoba, hogy ezt tervezi. Hányan tudjátok, hogy az ördög ostoba? Aha, akkor rajtakapatott! Olyan ostoba, hogy azt hiszi, hogy Isten munkáinak ellene tud tenni. Isten terveinek ellene tenni lehetetlenség, ami meg van írva, az úgy lesz.

A Zakariás könyvének utolsó fejezetéből olvasunk egy nagyon fontos részt. Nagyon komoly időket élünk, mert pontosan ezeket az időket halljuk a hírekben nap mint nap, csakhogy tudjátok, hogy hol tartunk időben. A 2-es verstől fogom olvasni nektek, mert teljesen képbe kerülünk, hogy mi zajlik a szemünk előtt, ha a híreket halljuk.

ZAKARIÁS 14,2–5. 9. 16–17.

2. Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláztatik ki a városból.

Mindig van egy maradék, úgyhogy ne féljete! Istennél el van rendelve a te *megtartatásod*, és Izraelben is, akik hittel vannak, a maradék. A maradék mindig megtartatik. Az ördög azon tudja végrehajtani a terveit, akik félnek. De a maradék, a nép maradéka nem gyomláztatik ki a városból. Ezt a részt jelöld ki magadnak! Te ahhoz a részhez tartozol, akit az Úr megtart.

3. Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt ama napon, a harcnapján.

Az Úr maga fog harcolni Izrael ellenségei ellen, nem titkolja. Az Ószövetségben hányszor harcolt maga az Úr, és az ellenség megrettent! Az Úr rettentése szétkergette őket, és egymás ellen mentek és pusztították egymást. Hány helyen olvasod? Ugyanígy lesz, itt írja. Ugyanígy lesz most is, mint a harcoknak a napján.

ZAKARIÁS 14,2–5. 9. 16–17.

4. És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völgygé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad.

Hányan jártunk az Olajfák hegyén? Ó, de gyönyörű rálátni a templomra, kétmérföldnyi járásra van. Az Olajfák hegye nagyon közel van a Templom-hegyhez, és ide száll alá az Úr, az Olajfák hegyére, ahonnan felvitetett a magasságba. Az Úr pontosan hajszálla, ahonnan fölvitetett, oda fog visszajönni.

Az Olajfák hegye kettéválik, ahova leteszi a lábát a Jézus. Micsoda hatalmas erővel fog jönni, és vele minden szentje, az egész sereg! A hétéves jóltartásunk után visszajövünk az Úrral. Volt már akkor is földrengés, amikor Jézus kijött a sírból, nem? Ha *Jézus mozdul*, akkor nagy földrengések vannak, és ha Ő leteszi a lábát ide a földre, akkor hatalmas *földmozgás lesz!* Kettészakad, elválik a jó a rossztól.

5. És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, amint futottatok a földindulás elől Uzziásnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.

Ott leszel, mert az Úrral együtt *jövünk vissza* erre a pillanatra. Minden szent vele. Minden szentje, akit a vér megmosott. Akik az elragadtatásnál felmentek a felhőn az Úrral, azok a szentek mind visszajönnek vele.

Itt megtalálod magadat az Igében, nincs mitől félned. Az Úrral együtt jössz vissza erre a nagy megmérettetésre. Olvashatod tovább, hogy és mint lesz ez a csata, én már csak a 9-es verset fogom olvasni. Az egész fejezet erről a megmérettetésről szól, hogy miként lesz ez.

9. És az Úr lesz az egész földnek Királya, e napon egy Úr leszen, és a neve is egy.

Minden ellensége elbukik. Egy Király lesz. Egy Úr lesz. Minden ellenségét elvesztette az Úr. Mitől féljünk? Mondjátok meg nekem! Fenyeged az ellenség, de ahogy lennie kell, az meg van írva. Az pontosan úgy lesz, ahogy itt meg van írva.

De az érdekesség, amiért előhozom ezt a fejezetet, a 16–17. versekben megjelenik újra a *sátoros ünnep* abban az *ezeréves királyságban*. Ez lenyűgöző, hogy az Úr mennyire ragaszkodik a rendelkezéséhez. Újra elkezdik ünnepelni a sátoros ünnepet.

És azok a népek, akik nem mennek föl ezt ünnepelni, azok megnézhetik magukat. Azoknak nem lesz eső, nem lesz termés, nem lesz mit bemutatni, hogy lássa meg a világ, hogy minden áldás az Úrtól van. Elolvasom nektek.

16. És leszen, hogy akik megmaradnak mindama népek közül, amelyek Jeruzsálem ellen jönnek: esztendőről esztendőre mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét.

A sátorok ünnepét jönnek megünnepelni a népek.

17. És leszen, hogy aki nem megy fel e föld nemzetségei közül Jeruzsálembe, hogy hódoljon a Királynak, a Seregek Urának: nem leszen azokra eső.

Rendnek kell lenni, a Királyt ünnepelni kell! Nézzük meg, mi lesz azokkal, akik ezt nem teszik. Nem lesz azokra eső. Hiába vetnek, nem fognak aratni. Az eső és ugyanígy a szellemi esők, a kései esők, amit várunk, ez Istentől való, és ez egy áldás a földre. Akik nem lesznek hajlandók a Királyt ünnepelni, áldás nem lesz rajtuk.

Akkor *békesség* lesz a földön *ezer évig*, mert a sátán láncokra lesz verve, de áldás nem lesz rajtuk. Vagy imádják a Királyt, és akkor lesz bő termés és lesznek esők, de ha nem jönnek a sátoros ünnepekre, és nem akarnak örvendezni az Úrban, akkor megnézhetik magukat. Akkor nem lesz eső, nem lesz termés, és szűkében lesznek az anyagi javaknak, az áldásoknak és mindennek.

Mi ebből a tanulság? Örvendezni kell az Úrban, és az Ő rendeléseit megtartani! Bármilyen nyomorúságon mész végig az életben, ne feledd el, hogy az Úr öröme a te erősséged! És az Úr öröme a te részed, és az Úr öröme a te örökséged. Az Úr örömeben legyél szüntelen! Ne engedd, hogy bármi elrabolja Jézusban a te részedet!

Az Úr öröme legyen az, és *örömmel szolgálj* az Urat, a te Istenedet, mert *gondot visel* rólad! Mindenkor szemmel tartja az igazat. Hozsanna a magasságban! Ez a felkiáltás, ez is az ünnep egy része. Hozsannát kell zengen a magasságban! Hála és elismerés, hogy minden áldás Tőled van, Uram! Áldott legyen a szent neve!

Elkezdjük Őt dicsérni, magasztalni, hogy eső legyen az életünkre, hogy *örömesők* legyenek, hogy kiadások legyenek, hogy szellemi túlsordulások legyenek. Az Urat kell dicsérni hozzá. A Királyt kell *dicsérni* hozzá.

*A barna színnel jelzett ígéresek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

